

Nincs!

Időpont: Vízkereszt utáni 2. vasárnap, 1956. január 15.

Alapige: János 2,1-11.

És harmadnapon menyegző lőn a galileai Kánában; és ott volt a Jézus anyja; És Jézus is meghivaték az ő tanítványaival együtt a menyegzőbe. És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk. Mondta néki Jézus: Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óráim. Mond az ő anyja a szolgálóknak: Valamit mond néktek, megtegyétek. Vala pedig ott hat köveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja szerint, melyek közül egybe-egybe két-három métréa fér vala. Mondta nékik Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtölték azokat színig. És monda nékik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. És vittek. A mint pedig megízlelé a násznagy a borrá lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgálak tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítá a násznagy a vőlegényt, És monda néki: Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad. Ezt az első jelt a galileai Kánában tevé Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai.

A kánai menyegző története három szempontból is egyedülálló történet a bibliában. Ez Jézus nyilvános működésének kezdete. Ez első csodája és ez az egyedüli eset, amikor menyegzőn vesz részt.

Jézus, mikor kilép a nagy nyilvánosság porondjára, egy szegény ember hajlékába lép be s egy családi eseményt tesz jelenlétével feledhetetlenné. Van ebben valami jelképeség. Nem a maga dicsőségét keresi, hanem szolgálni akar az embernek s ezért nem nagy, díszes templomok után vágyik, hanem egyszerűen a hajlékunkba akar belépni.

Mi történik abban a házban, ahová Jézus belép? Az emberek azt gondolják, hogy Vele belép a boldogság és a jólét is s ott nem ismerik többé ezt a szót: Nincs! Azt hiszik, hogy ahol Jézus van, ott mindene megvan az embernek: jólét, egészség, öröm, békesség. A kánai menyegző története világosan mutatja, hogy mindezt a világ nem jól tudja. A kánai menyegzőben is ismerik ezt a szót: Nincs! Rettenetes szó ez a "nincs". Milyen borzasztó, mikor a munkájából elbocsátott, utcára került s bizonytalanságba kutasított ember ráébred ennek tudatára: Nincs állás! Hogyan összeszorul az édesanya szíve, mikor kenyeret kérő, éhes gyermekének ezt kénytelen mondani: Nincs kenyér! Hát még milyen megrendülés követi ezt a szót, mikor az orvos jelenti ki egy betegről: Emberileg nincs semmi remény már! Az ember

azt gondolná, hogy Isten népének életében nincs "nincs". Ez felelne meg annak, hogy Isten szeretet s annak, hogy Isten örül a bűnös ember megtérésének.

Pedig a kánai menyegzőben is van "nincs". Elfogy a boruk s ijedt zavar ül ki a háziak arcára. A vendégek még nem tudják, de a háziak szorongva lesik, mikor ürülnek ki a poharak s mikor kér valamelyik vendég még bort s akkor kitör a botrány. Lehet, hogy nagyon egyszerű oka van annak, hogy ez a zavar bekövetkezett. Talán elszámították magukat, mikor arról beszélgettek, hogy mennyi bor kellene a menyegzőre. Talán nem futotta nekik többre, mert szegények voltak. Talán több vendég jött, mint amennyire számítottak. Talán jobb volt a hangulat s ezért fogyott több bor, mint különben. Mindez azonban nem változtat azon a tényen, hogy Jézus jelenlétében is bekövetkezik a nincs. Pedig ha valahol, akkor a menyegzőn igazán rászorulna az ember, hogy Jézus ne engedjen előállni ilyen helyzetet. A menyegző emlékezetes nagy eseménye az életnek, hát ennek az ifjú párnak mindig ez a kínos jelenet jusson eszébe, valahányszor egybekelésük örömnepére gondolnak? És egész életükben ujjal mutogassanak rájuk csúfolódva: No, ezek is csak rázzák a rongyot! Annyi vendéget hívtak a lakodalmukba és még bort sem tudtak eleget adni!

Jézus betérése azonban nem jelent zavartalan, szenvedés nélküli életet. Sőt, talán fokozza is a zavart. Jézus ugyanis nem hajlandó egyedül menni. Ahol az övéit, a tanítványait nem látják szívesen, oda ő sem megy el. Ezért is hívták meg Kánába is a tanítványaival. Ha egyedül jött volna, nem lett volna semmi baj, a kíséret kielégítése azonban már felülmúlta az ifjú pár anyagi erejét. Ahová Jézus belép, ott nehézségek történnek.

Ha így áll a dolog, nem volna-e okosabb azt mondani, hogy maradjon távol Jézus!? Vannak, nem is kevesen, akik így gondolkoznak. Néha még Isten népén is erőt vesz ez a kísértő gondolat: Nem lenne nekem semmi bajom, ha nem volnék istenfélő. Békét hagyok Istennek, hagyjon Ő is békét nekem s akkor a világ is békén hagy. Még az istenfélő Jób is, mikor rászakad a sok nincs, mikor nincs többé vagyona, családja, nincs egészsége, nincs békessége, így fakad ki: "Vétkeztem! Mit cselekedjem én neked, óh embereknek őrizője? Mért tettél ki céltáblául magadnak? Mért legyenek magamnak is terhére?" /Jób 7,20./ Izrael népe is, mikor a pusztában nincs kenyér, nincs víz, nincs hús, perbe száll Istennel és Mózesrel, hogy miért hozták ki őt az egyiptomi húsos fazekak mellől.

Miért viselkedik így az Úr? Régi kérdés ez. Isten gyermekeinek örök kérdése, hogy miért van jó soruk a gonoszoknak s miért vannak nehézségeik az istenfélőknek. Miért nincs "nincs" amazoknál s miért van "nincs" emezeknél?

1. Azért van "nincs", mert az Úr nem akarja táplálni bennünk az önzést.

Amúgy is sok bennünk az önzés. Megtérésünkben is sokszor játszik szerepet. Nem azért térünk meg, mert utáljuk a bűnt és megragadott Istennek a bűnösökhöz lehajló irgalmas szeretete, hanem a nyomorúság hajt minket Istenhez s az atyai hajlék jóléte vonz. Úgy vagyunk, mint a tékozló fiú. Hátunk mögött a disznóvályú, előttünk az elhagyott atyai ház, hol még a szolgák is bőviben vannak a kenyérnek, természetes, hogy a jobb és könnyebb életet választjuk. Ez azonban önző megtérés. Mögötte nem Isten szeretete van, hanem önmagunk szeretete és Isten ajándékainak kívánása. Ha a megtérés jólétet biztosítana az embernek, ha Isten a megtérést azzal jutalmazná, hogy vele eltűnnék az ember életéből a nincs, ha az esőt, napsugarat, kenyeret, vagyont, egészséget, munkasikert megtérés szerint osztogatná, akkor mindenki meg akarna térni, de mindenki csak addig lenne hű Istenhez, míg Isten hűségesen kiszolgálja minden szeszélyét.

Részben ez is a magyarázata annak, hogy Jézus olyan sokszor húzódozik a csodától s – mint a kánai történet is mutatja – csak a legvégső esetben hajlandó csodát tenni. Ő nem csodadoktor, vagy megbámult bűvész akar lenni, hanem Megváltó. Ezért nem akarja, hogy az embernek "érdeke" legyen a megtérés. Ebben az összefüggésben világosodik meg, hogy miért figyelmezteti az Őt követni szándékozókra azokra a nehézségekre, amelyek az Ő követésével együtt járnak, mintha csak el akarná rettenteni az embereket ettől a vállalkozástól. A keresztmentes életre vágyó embert kíméletlenül figyelmezteti arra, hogy csak kereszttel a vállunkon lehet követni őt. Aki azért szeretne megtérni, mert ott nincs kereszt, kijózanítja s félreérthetetlenül megmondja neki: Igenis van, nagyon is van kereszt. Önzetlen szeretetet akar. Olyant, mint amilyen volt Sidrák, Misák, Abednégóban, kiket az egy igaz Isten imádásáért s a bálvány előtti meghajlás megtagadásáért tüzes kemencébe akar dobni a király, de ők akkor, mikor a bálvány előtti meghajlás felcsillogtatná előttük a szabadulást, az egy igaz Istenhez való ragaszkodás pedig az izzóra fűtött kemence rőt fényét vetíti eléjük, mégis így szólnak a királyhoz: "Ímé, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből és a te kezedből is óh király kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudodra, óh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítottál, nem imádjuk." /Dán. 3,17-18./

Azért van "nincs" a te életedben is, hogy tanuld meg önzetlenül szeretni az Urat.

2. Azért is van "nincs", mert az Úr táplálni akarja bennünk az összetartozandóság érzését.

Isten az emberiséget egy családnak teremtette s azt akarja, hogy bármennyire elszaporodott is, bármily messzire is sodorta egymástól tagjait az élet, bármennyire elválasztja

is őket, hogy más az arcszínük, a fajúk, a nyelvük, az érdekük, egy családnak érezzék magukat továbbra, tudatában legyenek összetartozásuknak, annak, hogy sorsközösségben élnek s egy testnek kell lenniök, melyben minden tag fájdalmat érez, ha egy tag fáj. Ezért nem ismer személyválogatást, mert a külön sors szeretetlenné tenné Isten gyermekeit, érzéketlenné a mások nyomorúsága iránt. Amikor "nincs" a világnak, ez alatt Isten gyermeke is szenved. Mikor Izraelben 3 évig nem esett eső s az éhségtől szédelgett ember és állat, Illésnek és a sareptai özvegynek is nélkülöznie kellett. Éhen nem haltak. Isten gondoskodott róluk, de minden napra csak egy pogácsára valót kaptak. Ez elég volt az életben maradáshoz. A 3 év alatt ők is lefogytak csonttá és bőrré, de Isten kegyelme megtartotta őket. Kell a "nincs", mert nélküle nem tudnánk szeretni. Ezért van "nincs" a te életedben, hogy tanuld meg megérteni és szeretni a másik embert.

3. Azért is van "nincs", mert Isten üdvösségre akar vezérelni minket.

Isten szeretete elsősorban üdvözítő és nem boldogító szeretet. Nem az a célja, hogy jó dolgom legyen, hanem az, hogy üdvözüljek. Ha boldogságom elősegíti üdvösségemet, örömmel tesz boldoggá, hiszen édesatyám ő nekem, de ha boldogságom azt eredményezi, hogy a jó napokban elfelejtkezem Istenről és így boldogságom akadályozza üdvösségemet, gondolkodás nélkül feláldozza boldogságomat üdvösségemért. Istennek az a szomorú tapasztalata s ezt nekünk is be kell ismernünk, hogy szenvedés nélkül nincs üdvösség. A "nincs" kell az üdvösséghez. Nem könnyű Istennek ránk engedni a szenvedést. Neki magának is fáj, ami nekünk fáj, de nincs más megoldás. Ne vedd zokon ezt a fájdalom-okozást attól, aki ezt üdvödre cselekszi s aki ugyanezért az üdvösségedért még nagyobb fájdalmat vállalt magára, a Golgothát! Ne ródd fel a "nincs"-et annak, aki érted még több "nincs"-et vállalt, mikor lemondott a mennyről, az angyalok szeretetközösségéről, a fényről és a dicsőségről! Nézz a "nincs"-re úgy, mint Isten szálláscsinálójára, aki az Úr előtt jár s helyet készít neki.

A kánai menyegzőben nincs boruk, de van Krisztusuk, aki megosztja örömüket, megszenteli bánatukat, megoldja megoldhatatlannak látszó kérdéseiket. Te se sajnáld azt, amiért Krisztust kapod cserébe! Áldassék a "nincs"-ért is Isten! Ámen.